

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

březen 2014

8. ročník / 3. číslo

"Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce." (Mt 6,21)

Napodobujme Pána v jeho pastýřské péči

Jestliže toužíte horlit pro Boha, protože jste učiněni k jeho obrazu, napodobujte jeho příklad. Vy, kteří jste křesťany a již tímto jménem se hlásíte k lidskosti, napodobujte Kristovu lásku.

Pohleďte na bohatství jeho dobroty. Protože chtěl přijít k lidem prostřednictvím člověka, poslal před sebou Jana, aby hlásal pokání a vedl k němu, a před Janem všechny proroky, aby učili lidi, že se mají vzpamatovat a vrátit na správnou cestu, že se mají obrátit a nést lepší ovoce. Brzy nato přišel on sám a osobně, vlastními ústy volal: Pojd'te ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. A

jak přijal ty, kdo slyšeli jeho hlas? Ochotně jim odpustil hříchy, rychle, ba okamžitě je osvobodil od toho, co je sužovalo. Slovo je posvětilo a Duch je utvrdil, starý člověk byl pohřben ve vodě a nově zrozený rozkvetl milostí.

A co pak následovalo? Z nepřítele se stal přítel, z cizince syn, bezbožník se zasvětil Bohu a stal se zbožným. Napodobujme Pána v jeho pastýřské péči. Rozjímejme nad evangelií; jako v zrcadle tam uvidíme příklad lásky a dobroty, naučme se jim.

V podobenstvích a obrazných vyprávěních tam totiž vidím pastýře, který pase sto ovcí, a když se jedna zatoulala od stáda a zabloudila, nezůstal s těmi, které se v pořádku pásly, ale vydal se ji hledat; překonal mnoho údolí a srázů, slezl vysoké a strmé hory, a křížem krážem procházel pustinami a s velkou námahou hledal tak dlouho, až zbloudilou našel.

A když ji konečně našel, nebil ji, ani ji žádným násilím nehnal ke stádu, nýbrž ji vzal na ramena, polaskal ji a zanesl do stáda. A z té jedné nalezené měl větší radost než z množství ostatních. Rozvažujme o tom, co je zahaleno a ukryto pod pláštíkem podobenství. Tato ovce zřejmě nenaznačuje ovci jako takovou a ani pastýř vůbec neznamená pastýře, ale něco jiného.

Tyto příklady obsahují něco posvátného. Upomínají nás totiž, že nemáme považovat lidi za beznadějně ztracené a že se nemáme chovat lhostejně k těm, kteří se octnou v nebezpečí, ani nemáme být liknaví poskytnout jim pomoc, ale naopak, když se odchýlí od správného způsobu života a bloudí, že je máme přivést zpět na cestu, radovat se z jejich návratu a připojit je k množství těch, kteří žijí správně a zbožně.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

- Neděle 10⁰⁰** – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény
Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta
Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže
Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny
Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost kolem stolu v Communiu

Kalendárium

4. března od 19,00 se bude konat filmový klub v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 (promítat se bude film s názvem „Vlákna“ z roku 1984, drama).

5. března od 17,00 je Popeleční středa a tak se bude konat v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé bohoslužba s udělováním popelce. Tímto dnem začíná postní doba.

7. března od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže se bude konat kající bohoslužba. Tudiž tento den nebude bohoslužba v Communiu kolem stolu.

11. března od 19,00 se bude konat v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 Biblická hodina. Pokračujeme vyprávěním a diskuzí o Starém zákoně.

18. března od 19,00 se bude konat v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 Starokatolická specifika. O tom, co to vlastně starokatolictví je, bude povídat náš biskup Dušan Hejbal.

25. března od 18,00 oslavíme v rotundě Nalezení sv. Kříže slavnost Zvěstování Páně.

Událo se

2. února od 17,00 jsme v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně oslavili svátek Uvedení Páně do chrámu. Při této příležitosti se již tradičně žehnali svíčky. Mimo to jsme mohli mít radost ještě z jedné milé věci. Právě tento den si vybrali manželé Osvaldovi pro to, aby svou měsíc starou dcerušku Elišku přivedli poprvé do kostela.

25. února od 18,00 jsme v rotundě na bohoslužbě přivítali ekumenického hosta ze skryté církve, Ing. Pavla Hradílka. Ten nám posloužil Božím slovem a následně jsme se přesunuli do Communia, kde jsme mohli s naším hostem diskutovat.

Narozeniny v březnu slaví:

Karel Holada, Mikoláš Anzari, Milena Bílková, Věra Boldišová, Mikuláš Bradáček, Ondřej Doubek, Jaroslava Dudková, Kateřina Havlová, Petr Jakubíček, Antonín Komárek, Adam Koniuk, Jiří Konvalina, Adéla Konvalinová, Květoslav Krejčí, Patrik Kudela, Miroslav Kuhn, Tomáš Matoušek, Igor Osvald, Petr Peták, Jindřich Schremer, Klára Samková, Naomi Waloszková

Přejeme hojnost Božího požehnání.

2. 3. – 8. neděle v mezidobí

Iz 49,8-16a

Ž 131

1K 4,1-5

Mt 6,24-34

V knize C. S. Lewise Rady zkušeného ďábla radí starší démon mladšímu, aby svou pokoušenou obět' obracel v myšlenkách stále do budoucnosti. Tam si člověk údajně neumí najít Boha. V přítomnosti, právě teď, se můžeme setkat s Bohem, v minulosti ho můžeme vysledovat, jak se dotýkal našeho života, ale pokud obracíme svůj pohled k zítřkům, Boha tam nenalezneme. Budoucnost nejsme schopni poznat. Možná proto v evangeliu říká náš Pán, abychom si nedělali starosti o zítřek. Možná proto nechce, abychom se ptali, co budeme jíst? Co budeme pít? Co BUDEME...? Kolik myšlenek denně věnujeme strachu o svou budoucnost? A kolik času věnujeme Bohu? Nemůžeme sloužit dvěma pánům...

5. 3. – Popeleční středa

Jl 2,1-2.12-17 (Iz 58,1-12)

Ž 51

2K 5,20b-6,10

Mt 6,1-6.16-21

Byly tři základní projevy starozákonní zbožnosti: almužna, modlitba a půst. Ježíšův učedník si uvědomuje, že je vlastně lepší dávat než přijímat a ví, že vůbec nejde o to, co si budou o mé štěrnosti myslet lidé. Ke zbožnosti samozřejmě patří modlitba. Také ta se může stát karikaturou sebe sama. Lidé ji dokážou zneužít jako nástroj okázalého povyšování a prázdné mnohomluvnosti. Ježíš nás učí modlit se ve skrytu a v pokoře k Otci, který nehledí na naše slova, ale hledí k srdci, a tam se odehrává náš rozhovor s ním, bez obdivu zvědavců. A pak je tu půst. Ježíš opakuje "Když se postíte... když ty se postíš.." a říká tím, že půst je něco, co k jeho životu patří. Že není výrazem smutku, ale radostí člověka, který se dokáže vzdát všeho, co má nižší hodnotu než Boží láska. Půst znamená něco opustit a udělat to rád. Opustit nejdřív své sobectví, osvobodit se od zbytečnosti, zjednodušit a zduchovnit svůj život. K tomu je třeba odvahy, protože půst je víc než nejíst maso na popeleční středu. Půst je touha po novém životě a současně uvědomění si, že to, co žiji, je zoufale málo, půst je veliká Boží nabídka.

Začíná doba, kdy víc než jindy vnímáme, že Bůh je láska a odpuštění. A že my to odpuštění potřebujeme. A On chce člověka celého, nestačí mu formální úkony pokání. Jde o skutečný návrat k Bohu.

9. 3. – 1. neděle postní

Gn 2,15-17;3,1-7

Ž 32

Ř 5,12-19

Mt 4,1-11

Křesťanství nenabízí ráj na zemi ani teď, ani po staletích (v tom je až příliš realistické), ale nabízí vstup do účasti na ráji úzkou branou teď, ve chvíli, kdy uvěřím v Krista, připojím se k němu a vydám se za ním jeho cestou, budu ho následovat. Tvrdí, že nový počátek tu je, a že leží právě tak za námi jako v přítomné chvíli našeho života - je to Ježíš, před dvěma tisíciletími ukřižovaný a vzkříšený a dnes i zítra stále živý a působící. Jinak řečeno: ráj na zemi není někde, kam bych mohl dospět, přestěhovat se tam, ale ráj začíná pro mne ode mne - v mém srdci, které Krista přijalo, mezi námi, kteří jsme se stali údy jeho církve, a odtud se rozšiřuje do světa - ale zase především od srdce k srdci.

16.3. – 2. neděle postní

Gn 12,1-4a

Ž 121

Ř 4,1-5.13-17

Mt 17,1-9 (J 3,1-17)

Povolání Abrama je jedním ze zlomových okamžiků Starého zákona, okamžiků, které mají rozhodující dopad na celé dějiny spásy. V tento moment se Hospodin sklání k člověku, dává se poznat a navazuje mimořádný vztah, který bude později zpečetěn definitivním zaslíbením vyvoleného lidu během vysvobození z Egypta skrze smlouvu na Sinaji. V Abramovi se v jakémsi zárodečném stádiu nachází celé další dějiny spásy – oblouk, který jím začíná, se zakončuje v Kristu. A v této souvislosti je třeba si povšimnout, že ani ten největší Boží záměr s člověkem není z jednostranné iniciativy, není člověku vnucen a neděje se proti jeho vůli. Hospodin nabízí, ale je na svobodném rozhodnutí osloveného, aby milost mu nabízenou přijal. Tato vůle z nás dělá v pravdě Boží děti. Je tomu tak na začátku i na konci oblouku spásy, který se před námi v Písmu svatém předestírá. V starozákonním „A Abram vyšel“ již v pozadí tiše rezonuje pozdější Mariino „Staň se mi podle tvého slova.“

19. 3. – Svátek Josefa z Nazaretu

2S 7,4-5a.12-14a.16

Ž 89

Ř 4,13.16-18.22

Mt 1,16-24 (L 2,41-51a)

Dívali jste se někdy na obrazy svaté Rodiny v kostelích? V popředí a ve světle Marie s malým Ježíškem v náručí. Za jejími zády či někde v pozadí vedle ní stojí Josef. Většinou už mu umělec tolik světla nedopřeje. Působí na obrazech spíše, jako kdyby tam byl jen do počtu. Přiznaný, ale ne příliš nahlas. Jako kdyby ty obrazy na nás volaly „Panna Maria, Ježíš,“ a pak trochu zahuhlaně dodáno „a Josef...“ Tichý, nenápadný, nestrhávající na sebe pozornost.

Přesto je svou osobností a příběhem nepřehlédnutelný. A i když je i v Bibli zmíněn jen v pár verších, rozhodně se nedá říct, že by mu snad odpírala důležitost. Naopak. V každém slově je poznat, jak podstatným byl pro Boží plán. Písmo ho označuje jako spravedlivého. Měl v rukou Mariin život, její čest a důstojnost. A i přes svůj zármutek a pocit zrady, který musel cítit ve chvíli, když zjistil, že Marie čeká dítě, se rozhodl, že ji propustí v tichosti. Bez ostudy, bez výčitek, bez žádných dalších zbytečných slov a vysvětlování. A také teprve tehdy, když prokázal svou spravedlnost, přichází za ním anděl, aby mu odhalil pravdu.

A Josef vše přijal. Marii, Ježíše i svou roli otce a manžela, ochránce rodiny. Neuslyšíme ho v evangeliích promluvit slovo, ale vidíme, jak za něj mluví skutky. Zachovává se podle rad anděla a bez odmlouvání činní, co je potřeba.

Kéž bychom i my dokázali beze slov plnit to, co si náš Pán přeje. Věřit a důvěřovat bez pochybností, bez otázek „Proč?“, bez ukřivděných pohledů směrem k nebi. Kéž bychom i my v sobě našli Josefovou pokoru...

23. 3. – 3. neděle postní

Ex 17,1-7

Ž 95

Ř 5,1-11

J 4,5-42

Křtem jsem přijal Ježíše jakožto Spasitele nejosobnějším způsobem, ale bez víry není toto přijetí v mém životě efektivní. Z dnešního textu vidím, že jsem nedostal jen nějaký výhled do budoucna, ani jen odpuštění hříchů, ale přímo zdroj života v sobě, "pramen vody". Toto je třeba pochopit, odhalit, přijmout vírou, a pokud se tento pramen zanesl, znovu ho plně odkryt, prohloubit - to je obnova křtu.

25.3. – Slavnost Zvěstování Páně

Iz 7,10-14

Ž 45 (Ž 40)

Žd 10,4-10

L 1,26b-38

Ježíšovo početí z Ducha svatého vyjadřuje, že nejen Ježíšovo poslání, jeho slovo a dílo, už i jeho fyzická existence je určena Duchem svatým. Duch svatý naplňuje Krista a zmocňuje ho k jedinečnému poslání. Duchem Božím vymítá démoni. A když odchází, může svým dechnutím na učedníky odevzdat plnou moc, jako Stvořitel dechem probudil život v Adamovi. Negen Ježíšovo působení, i jeho bytí je postaveno pod moc Božího Ducha. Proto může říci apoštol, že v něm byla vtělena plnost božství. Duch svatý, který byl u počátku Ježíšova pozemského života, probouzí i v nás důvěru k Božimu Slovu a otevírá nás divu zjevení a zázraku znovuzrození. Tentýž Duch v nás probouzí volání. Abba - Otče, a je to první volání nového člověka v nás, člověka, který jako Maria věří bez výhrad. Víra totiž znamená přijmout Boží myšlenku a vzít ji za svou.

Jen Duchem svatým mohlo se stát, že Maria byla příjemcem a nástrojem Božího řízení. Jen Duchem svatým může člověk v Ježíši poznat Božího Syna a přijmout jej do svého života jako svého Pána. Duchem svatým Maria přijala Ježíše. Jen Duchem svatým můžeme i my Božího Syna přijmout do svých srdcí a životů.

30.3. – 4. neděle postní

1S 16,1-13

Ž 23

Ef 5,8-14

J 9,1-41

Janovo evangelium nás učí o slepotě. Slepotě, která nemusí být jenom tělesná. Mnohem horší a zhoubnější dokáže být slepota duchovní, s tou nám totiž nepomůže ani bílá hůl, ani vodící pes. Muž v této evangelní perikopě je vyléčen z obou druhů slepoty – z té první Ježíšovým zázračným činem, z druhé se již ale léčí sám, když před Místrem padá na kolena a z hloubi srdce vyznává: „Věřím, Pane.“ Evangelista nás učí, že odpovědí na Boží milosrdenství, které zakoušíme každodenně ve svých životech ve věcech malých i velkých, je právě víra. Vždyť proto přišel Ježíš na svět, aby ti, kdo nevidí, prohlédli. Ať nám tedy Bůh dá patřit mezi vidoucí, aby světlo světa, kterým je Kristus, zazářilo i nám a dovedlo nás do Božího království na věčnosti.

Rozhovor s Igorem a Eliškou Osvaldovými

Tento měsíc jsme se rozhodli tak trochu vyzpovídat Igora s Eliškou. Koncem minulého roku se jim totiž narodila krásná dceruška Eliška Sára a jako pyšní rodiče ji přivedli na Hromnice poprvé do kostela. A tak jsme neváhali a položili jim pár otázek.

Narozen: 8.3.1974

Studium/Práce:

lesnictví /
projektový manager

Hobby: rybaření,
myslivost, hory,
pobyt v přírodě,
četba

Eliško, Igore, vy jste sice starokatolíky už poměrně delší dobu, ale i přesto byste mohli být pro některé naše bratry a sestry méně známí. Mohli byste se stručně představit a prozradit nám, jak jste se ke Starokatolické církvi dostali?

I: Nechci hned na úvod filozofovat, ale čas je opravdu

relativní pojem. Osm let se může někdy jevit nekonečných, ale stejně tak se mohou zdát jako okamžik, pokud je prožíváte radostně a s vděkem. Rozhodně to nebude nadsázka, když řeknu, že díky Bohu jsme spolu, díky Bohu jsme křesťané a stejně tak z Jeho vůle jsme doma, a moc rádi, u starokatolíků. Pán si nás vyvolil všechny za svoje děti a zve nás všechny, jen k některým se „dobouchat“ dá práci i všemocnému... Zpětně mi dochází s jakou trpělivostí a láskou tak činil v mém případě. Prožil jsem velmi osudové obrácení v podobě silného transcendentálního zážitku a tak jako Archimedes běžel po pověstném odhalení závislosti tíhy na objemu nahý z lázní domů, já jsem běžel na Petřín za biskupem Dušanem a ke zpovědi, protože můj jediný pozitivní zážitek z církve z doby před obrácením byla půlnoční v jeho podání mnoho let před tím.

E: Ke Starokatolíkům jsem poprvé zavítala na Petřín jednoho krásného letního dne se svým, tehdy přítelem, Igorem a tato návštěva se pro mě stala nezapomenutelnou. Kromě jedinečného osobního prožitku z prvního *communiae* jsem se zde setkala s komorním společenstvím lidí přátelských a otevřených. Do té doby pro mě měla víra charakter tajemství, něčeho, o čem se nemluví a co se nesdílí, ale to bylo díky silnému ateistickému hlasu v mé rodině. A najednou ve mně začalo klíčit něco, co hibernovalo už od dětství, kdy jsem se potajím, zcela spontánně, modlila Andělíčku můj strážníčku. Řekla bych, že věřící jsem byla vždy, jen jsem to tak

Rozhovor s Igorem a Eliškou Osvaldovými

vědomě nevnímala a po bohoslužbě u Vavřince před sedmi lety jsem začala nalézat Boha ve mne i mimo mne.

Narozena: 11.4.1987

Studium/Práce:

ekonomie, právo,
teologie/projektová
manažerka

Hobby: objevování
nových světů, ať už
cestováním, čtením,
výlety, studiem,

sportem nebo obyčejným povídáním

A jak bylo v úvodu zmíněno, jste pár měsíců novopečení rodiče. Jak si zvykáte na tuto novou roli a jaká je malá Eliška?

I: Těch měsíců je opravdu doslova pár a tak o zvyku rozhodně mluvit nemůžeme a předpokládám, že tak jak se bude vše vyvíjet a měnit, na zvyk asi nezbude místo. Přestože anebo možná právě proto, že už jsem přeci jen trochu starší tatínek,

mohu říci, že si tu novou roli nesmírně užívám a čas, který trávím jinou činností a mimo domov se snažím zkrátit na minimum. Kdokoli trávil čas v těsné blízkosti malého dítěte, ví, jak příjemné a láskyplné pole to je a není vůbec podstatné, jestli to dítě je Vaše či nikoli. Pokud je Vaše, má to tu výhodu, že ho k sobě můžete donekonečna beztrestně tisknout a opájet se tím polem. Pokud přijmeme fakt, že v každém z nás je Boží jiskra, kousek Boží podstaty, tak v takto malých dětech Boží oheň plane naplno a je úžasné se u něj hrát.

Moje představa stavu blaženého patření na Boha byla dřív nejbližší pohledu do časně ranního slunce, kdy bolestně a zároveň slastně přivíráte oči a nemůžete je odtrhnout. Dnes je to pohled na malé dítě. Pohled co vás „zkoumá“ a zároveň konejší.

Jaká je malá Eliška Sára? Přáli bychom si říci, že šťastná a Bohu blízko. Snad k tomu budeme moci přispět nebo alespoň nepřekážet. :-)

E: Mateřství jsem bázlivě vyhlížela, ale nyní si ho víc a víc užívám. Tím spíš, že mě malá Eliška překvapuje každý den, resp. když už si myslím, že je to dlouho stejné, přijde s něčím novým. ☺ Rozhodně se s ní nenudím, naopak se snažím jí věnovat co nejvíc pozornosti. Je naší učitelkou trpělivosti, laskavosti, empatie a vděku. Je krásná a dokonalá v našich očích a usmívá se ze spánku už od prvních dní v porodnici. ☺

Rozhovor s Igorem a Eliškou Osvaldovými

Přáli bychom si být jejími dobrými opatrovníky do té doby, než se rozhodne vyjít do světa sama za sebe, a představit jí život v celé jeho pestrosti.

Eliško, nemůžeme se tě nezeptat. Ty jsi studovala dvě nebo tři vysoké školy (mimo jiné i teologii), plánuješ se k tomu nějak vrátit? Třeba i během mateřské?

E: Studium ekonomie a práva jsem již ukončila a oba obory mě živí, zato studium teologie беру jako koníček, který se ale čím dál tím hůře vměstňuje do prostoru mezi prací a péčí o dítě a domácnost. Nestuduji kvůli titulu, ale kvůli tomu, že mě to opravdu baví a obohacuje. Je veliký rozdíl mezi studiem ekonomie a práva, který stál na memorování bez prostoru pro vlastní názor, a teologie, která studujícího bezprostředně formuje a přímo vyžaduje kritické uvažování. Zkrátka bolí více hlava, než zadek 😊.

Proto studium neházím do žita a budu se k němu vracet, jak jen to bude možné.

Igore, ale teď otázka na tebe. Ty nám teď hodně pomáháš, co se týče našich kostelů, konkrétně rotundy a Vavřince. Co nejvíce tyto stavby trápí a co by jim dle tebe pomohlo? Aspoň tedy to, co je v našich silách...

I: V tomto případě se liší naše představa o významu slova hodně. 😊

Zdánlivě jednoduchá otázka, ale nesnadná odpověď. Snad kdyby se o tyto budovy vlastník skutečně staral a ne jen utrácel peníze na rádoby opravy, ale ať to nevyzní jen jako hospodská kritika...

Jako všechny stavby vzniklé v éře „před izolací“, trádají obě zemní vlhkostí a obě utrpěly „nešťastnou“ rekonstrukci střechy. Rotunda stojí na původně vyvýšeném místě, které se postupným vrstvením historického nánosu stalo místem nižším než je okolní terén a to samo nikterak nepřispívá k odvádění vody od základů stavby. Větším problémem rotundy je však konstrukce střechy, která se stala neprodyšnou a neumožňuje odvádění vodní páry z interiéru, vzniklou ať již pobytem návštěvníků rotundy nebo zatékáním skrz krytinu do konstrukce střechy, anebo vypařování vody ze zdí. Vzhledem k faktu, že jsme pouze v roli správce, naše možnosti jsou velmi omezené. Na jinou, soukromou budovu jsem umístil zařízení na obrácení směru kapilárního proudění vztlínající vody ve

Rozhovor s Igorem a Eliškou Osvaldovými

zdivu, které pokud se osvědčí, může být určitým, leč pouze částečným lékem na nemoci rotundy.

Katedrální chrám Sv. Vavřince, byť prošel zřejmě nákladnou opravou, financovanou magistrátem, trpí především zatékáním do konstrukcí střechy způsobeným „odbornou“ opravou klempířských prvků. Vyměněny jsou pouze ty, které jsou vidět z pohledů kolemjdoucího. Staré, neviditelné, byť dřevé zůstaly nevyměněné. Staré a nové plechy nejsou v úžlabí spojeny letováním, pouze se překrývají. Při loňských červnových povodních došlo k ucpání svodů v úžlabí a značná část dešťové vody z jižní střechy protekla vnitřkem zvonice. Další bolestí střechy je malý sklon krytiny na nároží, který způsobuje podtékání krytiny a namáčení fasády. Plánuji podmazání silikonem a vytvoření odkapávací hrany pro zamezení vzlínání vody do fasády, ale je to jenom dočasné řešení.

Snad nám doba „velkých změn“ a „úklidu“ na některých úřadech nahraje a naše apely na vlastníka ohledně principiálního řešení zmíněných problémů dojdou naplnění. K tomu nám pomáhaj Bůh!

Každopádně Igore, moc děkujeme za tvou aktivitu a pomoc! Ale teď poslední otázka na oba. Začíná nám postní doba. Čím je pro vás toto období a jak se připravujete na Velikonoce?

I: Liturgický rok má velmi symbolickou stavbu. Od Velikonoc do Vánoc je devět měsíců. Devět měsíců těhotenství, které začíná početím. Devět měsíců zrání. Devět měsíců nošení toho nejcennějšího ze sebe a z Někoho jiného, nošení něčeho co Vás přesahuje. Před početím jsou námluvy. „Nevěsta se připravila“. Pro mě je to čas příprav, čas úklidu. Ne vždy čas ztišení. Sebereflexe je často bouřlivý proces, rozhodně ne příjemný, ale každopádně očištný. Pokud se o Vánocích Bůh rodí do tohoto světa, o Velikonocích zve Bůh tento svět k sobě. Kristus přemáhá smrt a nám prošlapává cestu. Je to tedy čas příprav na cestu, resp. na další její etapu. Je to jako když Vás někdo velmi vážený pozve k sobě na návštěvu. Žádné velké ztišení, ale panika ve smyslu co si vezmu na sebe a s čím tam přijdu. ☺ Mám moc rád Velikonoce, ale nejráději mám Velikonoce na Petříně!

E: Svátky ať už církevní nebo občanské jsou typické jednou věcí – dějí se podle kalendáře jen jednou v roce. Jako děti jsme s kamarádkami snily o tom, aby tu už byly naše narozeniny, svátek, Vánoce, prázdniny...

Rozhovor s Igorem a Eliškou Osvaldovými

Příležitosti k zážitkům vymykající se obyčejným dnům, které nám ubíhaly tak pomalu (jak je čas relativní!). Teprve později jsem uvědomila, že není třeba čekat celý rok, než někoho obdarujete a každý den může být naplněn radostným očekáváním. Stručně řečeno, čas není pánem člověka, je tomu naopak. Na druhou stranu, jsme lidé pracující, pečující a všemožně se starající o své živobytí, a proto se nám nedaří myslet na Boha byt' jen jednou denně v modlitbě. Řád času tedy umožňuje alespoň jednou za rok prožít postní období, smrt i vzkříšení. Je to takové to nutné minimum, aby duše neskomírala nedostatkem Světla.

Ale zpět k otázce přípravy na Velikonoce – postní doba mě fascinuje svým potenciálem, kdy se člověk vzdá něčeho menšího, aby něco většího prožil/získal. Každé Velikonoce přede mnou stojí výzva, čeho se ještě dokážu vzdát – nebo lépe řečeno postit se od, a to nejen jídla, ale i jiných světských radostí, současně však s radostí v srdci a nadějí ☺.

Moc vám oběma děkujeme za rozhovor a přejeme vše dobré od Pána pro celou vaši rodinku.

Fotky z Hromnic u sv. Vavřince

Farní vyúčtování za měsíc únor 2014

Příjmy:

sbírky: 1 476,-
příspěvky: 2 050,-
převod z pokladny na účet 18 845,-
úrok 324,-

CELKEM: 22 695,-

Výdaje:

telefon: 1 096,-
varhani doprovod: 1 500,-
nájem Communio 3 092,-
převod z pokladny na účet 18 845,-

CELKEM: 24 533,-

ROZDÍL: - 1 838,-

Běžný účet k 28.2.2014: 1 077 232,-
Pokladna: 20 990,-
CELKEM: 1 098 222,-